

Arrest

nr. 315 334 van 23 oktober 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 februari 2024 waarbij een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 februari 2024 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 22 februari 2024 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tevens om aan de verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 22 februari 2024 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer :

Naam: D. (...)

Voornaam: W. O. (...)

Geboortedatum: (...).1993

Geboorteplaats: Paramaribo

Nationaliteit: Suriname Alias : T. R. (...) °(...).1993, onderdaan van Suriname

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 22.02.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

■ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde ;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 17.02.2023 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden waarvan 10 maanden met uitstel van 5 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevorming, feiten waarvoor hij op 22.02.2024 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 20 maanden. Feiten van handel en bezit van verdovende middelen, getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 09.01.2024, heeft de betrokkene verklaard een partner en een zus te hebben in België. Betrokkene heeft geen medische problemen maar wenst niet terug te keren naar Suriname omdat daar een zware economische crisis is. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Wat zijn partner betreft stellen we vast dat het administratief dossier van betrokkene te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene verklaart ook een zus te hebben in België, maar het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk. Uit het administratief dossier en de redenen die hij aanhaalt waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, kan geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.
(...)"

Op 2 mei 2024 is de verzoeker onder escorte verwijderd naar Paramaribo (Suriname).

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen syntheseseminarie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 44^{nonies} en 62, § 2, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11 Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Eerste onderdeel,

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt dat er een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan worden opgelegd indien de onderdaan van een derde land 'een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid'.

De bestreden beslissing verwijst naar de correctionele veroordelingen dd. 17.02.2023 en 22.02.2024 inzake inbreuken op de drugswetgeving ter staving van de opgelegde termijn van 8 jaar.

Het gaat om een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom past men het artikel toe) én wat de duurtijd betreft (waarom meer dan 5jaar).

Verzoeker betwist de specifieke motiveringen.

Geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden

De motivering draait immers in essentie om de veroordelingen van 17.02.2023 en 22.02.2024.

Er wordt in de bestreden beslissing geen enkele context van de feiten aangegeven en er werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden.

Op zich is dit een schending van de motivering. Het volstaat niet om een automatische gevolgtrekking te nemen uit feiten die gedateerd zijn zonder rekening te houden met de omstandigheden van de feiten en de persoon van betrokkene zoals hij vandaag is.

Verzoeker wenst uiteraard geen afbreuk te doen aan de feiten maar wenst in deze wel te benadrukken dat de laatste feiten waarvoor hij veroordeeld werd ondertussen dateren van enige tijd geleden.

Uit het bovenstaande volgt dat de specifieke motivering zowel juridisch als feitelijk foutief is.

Daarnaast schendt deze specifieke motivering het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur.

Om deze reden faalt de beslissing.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt dat voor wat betreft de duur van het inreisverbod 'rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval'. Dit artikel is bijgevolg niet nageleefd.

-geen proportionaliteitsafweging

Er dient ook rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene.

De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 8 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die, zoals hoger reeds aangegeven, niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als motief de veroordelingen van 17.02.2023 en 22.02.2024.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de elementen décharge die ondertussen door het verloop van tijd in het dossier aanwezig zijn.

Zo houdt de beslissing geen rekening met de specifieke omstandigheden van verzoeker: er is geen sprake van een actuele dreiging uitgaande van verzoeker; de laatste feiten dateren ondertussen van enige tijd geleden; verzoeker heeft een duurzame liefdesrelatie met een Belgische onderdane;....

Een dergelijk lang inreisverbod voor België is zeer ernstig en buiten proportie, ook rekening houdend met de reeds aangehaalde elementen van duurzame liefdesrelatie en zus met legaal verblijf in België.

een inreisverbod met een duurtijd van 8 jaar.

Er kan een inreisverbod van vijf jaar worden gegeven. Er is geen enkel specifiek en redelijk motief waarom dit vijf jaar hoger is.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 44nonies Vreemdelingenwet om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

In feite hanteert de beslissing een automatisme door een termijn van 8 jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar het verleden van verzoeker. Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie, tot die termijn wordt gekomen.

De wet voorziet een maximumtermijn van vijf jaar; het is slechts in het uitzonderlijk geval van 'ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid' dat van die termijn kan worden afgeweken.

Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijk lange termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd.

Op zich volstaat het hierbij niet te verwijzen naar het verleden van verzoeker, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval.

Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die 8 jaar werden opgelegd.

Zo kan louter op basis van het verleden van verzoeker niet worden besloten dat hij vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

Uit al het bovenstaande blijkt dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid zou kunnen inhouden. Verder is er geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker reeds geruime tijd zijn focus gelegd heeft op zijn gezins- en familielevens.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen. Verwerende partij beperkt zich immers tot een zéér stereotiepe motivering.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de RvV, ondermeer arrest nr. 109 923 van 17 September 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat.

Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Tweede onderdeel,

De beslissing kan verder enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing motiveert onvoldoende over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde.

Hoe dan ook wordt in de rechtspraak van het Hof van Justitie gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde', afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Biz I 5257, § 66).

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat het gegeven dat uit gedateerde feiten, op zich niet volstaat om een inreisverbod op te leggen. Het inreisverbod moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en

voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden. Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadani Ridvan t. Belgische Staat).

Verweerder beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu worden als feitelijk argumenten de veroordelingen van 17.02.2023 en 22.02.2024 zonder enige context aan deze veroordelingen te geven.

Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat hij actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Er is geen enkele aanduiding in het gedrag van verzoeker waaruit een actueel gevaar blijkt.

Hierdoor kan er gesteld worden dat de verwerende partij de feitelijke gegevens in dit dossier niet juist beoordeeld heeft. Wat meer is, is het gegeven dat verwerende partij door de onjuiste beoordeling van de gegevens in dit dossier tot een onredelijk besluit is gekomen.

Uit het bovenstaande blijkt immers dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

De beslissing schendt op deze punten de vermelde wettelijke bepalingen.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel."

3.2. In een tweede en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Hij beroept zich hierbij ook nogmaals op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en art. 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen van de overheid zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlfomule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken en impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier

deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Betreffende het redelijkheidsbeginsel mag de Raad zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De evenredigheidstoets veronderstelt eveneens dat de fundamentele rechten geëerbiedigd worden, inzonderheid het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven zoals beschermd door artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft meermaals vooropgesteld dat in de beoordeling of de getroffen maatregel de evenredigheidstoets kan doorstaan en de daarmee gepaard gaande belangenafweging, bijgevolg onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C- 482/01 en C493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 September 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 September 2016, C-165/14, Rendon Marin pt. 66). De rechtspraak waarnaar hier verwezen incorporeert de rechtspraak van het EHRM over artikel 8 van het EVRM.

Eerste onderdeel

In casu

Verwerende partij meent dat verzoeker een actuele en ernstige dreiging uitmaakt voor de openbare orde en steunt zich hiervoor op vier veroordelingen.

De feiten waarop de laatste veroordeling betrekking heeft dateren worden in de bestreden beslissing niet vermeldt.

De veroordelingen an sich noch de ernst van de feiten die hieraan ten grondslag liggen worden door verzoeker betwist.

Wel wenst verzoeker de veronderstelling in hoofde van verwerende partij te betwisten dat hij tot op heden een ernstige dreiging betekent voor de openbare orde.

Verzoeker heeft ondertussen zijn gevangenisstraffen ondergaan en heeft een duurzame liefdesrelatie met een Belgische onderdane.

Verzoeker betreurt het ten zeerste fysiek gescheiden te moeten leven van zijn partner en zijn zus.

Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef.

Verwerende partij legt de focus op de aard van de feiten, de zwaarwichtigheid van de veroordelingen en de gevolgen hiervan voor de maatschappij maar verliest hierbij uit het oog dat het actueel karakter van de dreiging die verzoeker door zijn persoonlijk gedrag voor de openbare orde zou betekenen geheel afwezig is. Dit gegeven indachtig en na concreet en grondig onderzoek van de persoonlijke en familiale belangen van verzoeker, kan de bescherming van de openbare orde hieraan niet supérieur worden gesteld.

Verzoeker heeft reeds in de gevangenis beseft dat hij het ernstig betreurt fysiek gescheiden te moeten leven van zijn partner en zijn zus en realiseert zich dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich hebbe gebracht. Verzoeker ziet de ernst van zijn handelen in en heeft dan ook een ernstig schuldbesef. Verzoeker draagt de gevolgen van zijn veroordelingen en heeft hieruit dan ook ernstige lessen getrokken. Hij vertoont geen enkele neiging zijn laakbaar gedrag van in het verleden in de toekomst verder te zetten, integendeel.

Verwerende partij stelt weliswaar dat verzoeker zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM doch verleent hier niet meer dan een louter theoretische invulling aan.

De inmenging door de overheid in casu is niet gerechtvaardigd noch noodzakelijk in een democratische samenleving zodat verwerende partij zich niet rechtsgeldig kan beroepen op artikel 8§2 EVRM om een inreisverbod met een duurtijd van 8 jaar op te leggen.

Het middel is gegrond.

Gelet op de aangewende middelen is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.3. Beoordeling

Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden het eerst en het tweede middel tezamen onderzocht.

3.3.1. De verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet; deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming."

Uit een eenvoudige lezing van deze bepaling blijkt dat artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet van toepassing is op Unieburgers en de familieleden van een Unieburger.

In de bestreden beslissing wordt onder nationaliteit van de verzoeker "Suriname" vermeld. Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier. In een e-mailbericht van een medewerker van de ambassade van Suriname te Brussel van 21 februari 2024 wordt expliciet bevestigd dat de verzoeker een Surinamer is.

Nergens uit blijkt, noch toont de verzoeker aan dat hij naast de Surinaamse nationaliteit nog de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie zou hebben.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog in rekening gebracht dat de verzoeker tijdens het gesprek met de terugkeerbegeleider op 9 januari 2024 verklaarde een partner en een zus in België te hebben. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *"Wat zijn partner betreft stellen we vast dat het administratief dossier van betrokkene te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM."*

Nergens uit blijkt dat de verzoeker gehuwd, dan wel wettelijk samenwonend is met een Belgische onderdaan. Evenmin blijkt dat de verzoeker een bloedverwant in rechte lijn is van een Unieburger. De verzoeker houdt dit ook niet voor. De verzoeker toont niet aan en nergens uit blijkt dat hij een (kern)familielid van een Unieburger is, zoals bedoeld in artikel 2, lid 2, van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (de Burgerschapsrichtlijn).

Aldus blijkt niet dat de verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet valt, bepaling die enkel van toepassing is op Unieburgers en op familieleden van Unieburgers, hetgeen voor de verzoeker niet het geval is. De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 44^{nonies} van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, wat dit onderdeel betreft, onontvankelijk.

3.3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat voorts ook een motivering in feite, waarbij concreet wordt toegelicht waarom aan de verzoeker een inreisverbod met een termijn van acht jaar wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat de verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hieromtrent wordt erop gewezen dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 17 februari 2023 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van vijftien maanden waarvan tien maanden met uitstel van vijf jaar, en dat hij zich ook een tweede maal schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, ditmaal met bendevoorming, waarvoor hij op 22 februari 2024 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van twintig maanden werd veroordeeld. De gemachtigde motiveert dat feiten van handel en bezit van verdovende middelen getuigen van een normloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgevin. De gemachtigde geeft ook aan dat drughandel maatschappelijke overlast veroorzaakt en aan de basis ligt van randcriminaliteit. De gemachtigde besluit dat, gelet op de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Aangezien de verzoeker niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en de openbare orde zeer ernstig te verstoren, wordt geoordeeld dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel is, gelet op het belang van immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

Daarnaast houdt de gemachtigde ook rekening met hetgeen de verzoeker in de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 9 januari 2024 heeft verklaard, met name dat hij een partner en een zus heeft in België, dat hij geen medische problemen kent, doch dat hij niet wenst terug te keren naar Suriname gelet op de economische crisis daar. De gemachtigde motiveert dat het gegeven dat de verzoeker terug wordt gestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Daarnaast stelt de gemachtigde vast dat het administratief dossier te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder artikel 8 van het EVRM. Bovendien geeft de gemachtigde aan dat zelfs als dit het geval zou zijn, er dan nog geen hinderpalen blijken om het gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. Hierbij wordt ook benadrukt dat de verzoeker nooit gemachtigd werd tot een verblijf in België, zowel hij als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoeker in België. Onder verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM motiveert de gemachtigde dat de zus van de verzoeker niet behoort tot zijn kerngezin, en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing in rechte en in feite onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers kritiek, dat de bestreden beslissing stereotiep is gemotiveerd en het gaat om een louter automatische standaardmotivering, feitelijke grondslag mist. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, blijkt uit de opgegeven motieven wel degelijk dat concreet wordt geïd waarom een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd en waarom de gemachtigde dit proportioneel acht, gelet op verzoekers specifieke omstandigheden. De motieven van de bestreden beslissing geven blijk van een gedegen, individuele en concrete beoordeling inzake de geldingstermijn van het inreisverbod.

De verzoeker poneert dat in deze zaak *“(z)oals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, (...) het hier (gaat) om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn”*. De verzoeker brengt echter geen enkel stuk bij om zijn bewering te staven. Hoe dan ook blijkt uit een lezing van de bestreden akte niet dat er bij het nemen van de thans bestreden beslissing sprake zou zijn van het automatisch opleggen van een inreisverbod voor een duur van acht jaar. De verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel ook niet aan. Verder merkt de Raad op dat de gemachtigde niet moet motiveren waarom hij geen andere, kortere, geldingsduur voorziet voor het op te leggen inreisverbod. Hij moet enkel motiveren waarom hij voor een bepaalde duur kiest, rekening

houdend met de specifieke elementen van het geval, hetgeen hij gedaan heeft. Deze specifieke elementen betreffen, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, niet louter zijn strafrechtelijke veroordelingen, maar bijvoorbeeld ook de vaststelling dat de verzoeker niet heeft getwijfeld om illegaal op het grondgebied te verblijven en de vaststelling dat de verzoeker geen gezins- of familieleden in België kan laten gelden dat valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Waar de verzoeker nog vaagweg stelt dat de context van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld niet in de bestreden beslissing wordt toegelicht, merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht niet zo ver reikt dat de gemachtigde de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen (RvS 14 juli 2016, nr. 12.064 (c)). De verplichting om in de beslissing zelf te voorzien van een afdoende motivering, is bovendien een verplichting die ertoe strekt de adressaat van die beslissing in staat te stellen om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen. De verzoeker betwist niet dat hij op de in de bestreden akte vermelde data strafrechtelijk werd veroordeeld voor drugsdelicten (en bendevoering). Hij wordt dan ook geacht zelf de context te kennen van deze veroordelingen, zodat niet valt in te zien welke andere context de verzoeker nog verwacht mee te krijgen via een uitdrukkelijke motivering in de bestreden akte.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

3.3.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de voorliggende zaak wordt uitdrukkelijk toepassing gemaakt van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Daarin is voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid.

In de parlementaire voorbereiding wordt inzake artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat” (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men “het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vereist bij het bepalen van de duur van het inreisverbod aldus een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval, alsook een evenredige afweging van deze omstandigheden.

Bij de beoordeling of sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, moeten alle feitelijke en juridische gegevens worden betrokken die slaan op de situatie van een vreemdeling in relatie met het door hem gepleegde strafbare feit, zoals onder meer het aantal strafbare feiten, de aard en ernst van het strafbare feit, de veroorzaakte schade, en het tijdsverloop sinds het plegen daarvan. Steunen op een algemene praktijk of een vermoeden, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, volstaat daarom niet. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet verder slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt.

Hierbij wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30), doch “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan derhalve reeds voortvloeien uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten. In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit zeer ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

Wat het gebruik van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en met zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar is voor de mensheid, gesteld dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen besluit het Hof van

Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' kan vallen als onder het begrip 'dwingende redenen van openbare veiligheid' (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

3.3.5. *In casu* wordt de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat zijn gedrag een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en omdat hij ook niet getwijfeld heeft om illegaal op het grondgebied van het Rijk te verblijven. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom de verzoeker een inreisverbod met een termijn van acht jaar wordt opgelegd:

“■ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde ;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 17.02.2023 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden waarvan 10 maanden met uitstel van 5 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevorming, feiten waarvoor hij op 22.02.2024 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 20 maanden. Feiten van handel en bezit van verdovende middelen, getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 09.01.2024, heeft de betrokkene verklaard een partner en een zus te hebben in België. Betrokkene heeft geen medische problemen maar wenst niet terug te keren naar Suriname omdat daar een zware economische crisis is. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Wat zijn partner betreft stellen we vast dat het administratief dossier van betrokkene te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene verklaart ook een zus te hebben in België, maar het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk. Uit het administratief dossier en de redenen die hij aanhaalt waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, kan geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

De verzoeker gaat uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij in het tweede middel laat gelden dat de verweerder meent dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde en hiervoor verwijst naar vier veroordelingen. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde verwijst naar twee veroordelingen, enerzijds de veroordeling van 17 februari 2023 door de correctionele rechtbank van Antwerpen waarbij de verzoeker wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden waarvan tien maanden met uitstel van vijf jaar en anderzijds de veroordeling van 22 februari 2024 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van twintig maanden. Aldus mist het betoog van de verzoeker op dit punt feitelijke grondslag.

De verzoeker betoogt dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval. Hij meent dat de motivering in essentie draait om de veroordeling van 17 februari 2023 en 22 februari

2024. De verzoeker betoogt dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval en met de persoon die hij vandaag is. De verzoeker stelt dat hij geen afbreuk wil doen aan de feiten, maar dat hij wel wenst te benadrukken dat de laatste feiten waarvoor hij werd veroordeeld dateren van enige tijd geleden.

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op 22 februari 2024 en dat in de motieven wordt verwezen naar een veroordeling van 17 februari 2023 en naar een veroordeling van 22 februari 2024, dit is dezelfde dag als deze waarop de thans bestreden beslissing werd genomen. De bestreden beslissing kan moeilijk naar een nog meer recente veroordeling verwijzen dan een veroordeling die dateert van dezelfde dag als deze waarop de bestreden beslissing werd genomen. Uit het bevel tot aanhouding van 11 november 2023, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoeker op 10 november 2023 van zijn vrijheid werd beroofd voor inbreuken op de drugswetgeving. Sinds 10 november 2023 is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd; de vrijheid om zijn eigen gedrag te bepalen was dan ook aan ernstige beperkingen onderworpen. De verzoeker houdt thans voor dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld dateren van enige tijd geleden, doch hij licht dit niet concreet toe en beperkt zich tot de vage vermelding dat hij de feiten “*enige tijd geleden*” pleegde. Uit de voorliggende stukken blijkt evenwel dat de laatste feiten waarvoor de verzoeker werd veroordeeld dateren van 10 november 2023, terwijl de bestreden beslissing dateert van 22 februari 2024, dit is eveneens de dag waarop de verzoeker één van zijn twee veroordelingen opliep. Tussen de door de verzoeker meest recent gepleegde feiten en de thans bestreden beslissing verstreken minder dan vier maanden, tijdspanne waarbinnen de verzoeker steeds van zijn vrijheid was beroofd. Waar de verzoeker thans tracht voor te houden dat de gepleegde feiten dateren van “*enige tijd geleden*”, stelt de Raad vast dat het in tegendeel om recente feiten gaat die in alle redelijkheid een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde kunnen verantwoorden.

De verzoeker betoogt dat de beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met de elementen à *décharge* die in het dossier aanwezig zijn. Zo houdt de bestreden beslissing volgens de verzoeker geen rekening met het gegeven dat er geen actuele dreiging uitgaat van hem en dat hij een duurzame liefdesrelatie heeft met een Belgische onderdane. De verzoeker is de overtuiging toegedaan dat een dergelijk lang inreisverbod voor België zeer ernstig en buiten proportie is, rekening houdend met zijn duurzame liefdesrelatie en zijn zus met legaal verblijf in België.

Uit de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, zoals hierboven geciteerd, blijkt evenwel dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met de verklaringen van de verzoeker, met name dat de verzoeker verklaarde een duurzame liefdesrelatie te hebben met een Belgische onderdaan. In dit verband motiveert de gemachtigde: “*Wat zijn partner betreft stellen we vast dat het administratief dossier van betrokkene te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM.*”

In zijn verzoekschrift brengt de verzoeker geen verdere concrete informatie met betrekking tot zijn beweerde partner bij. Hoe dan ook wordt in de bestreden beslissing ook als volgt gemotiveerd: “*Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders.*”

De verzoeker brengt hier niets tegen in. Hij betwist niet dat zijn partner hem kan volgen naar Suriname of elders zodat zij daar hun gezinsleven verder kunnen zetten. De verzoeker betwist ook niet dat hij nooit gemachtigd werd tot een verblijf in België, zodat zowel hij als zijn partner wisten of behoorden te weten dat hun gezinsleven in België vanaf het begin precair was.

Verder blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde ook rekening hield met de verklaring van de verzoeker dat zijn zus in België verblijft. De beoordeling van de gemachtigde in de bestreden beslissing ligt in lijn met de rechtspraak van het EHRM. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat ‘*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoeker betwist niet dat hij niet afhankelijk is van zijn zus die in België verblijft en hij toont ook niet aan dat hij werkelijk een duurzame relatie heeft met een Belgische onderdane. Bijgevolg toont de verzoeker niet

aan dat het thans bestreden inreisverbod van acht jaar niet proportioneel zou zijn in het licht van enig beschermenswaardig gezins- of familieleven.

Daarnaast houdt de verzoeker nog voor dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat de feiten ondertussen dateren van enige tijd geleden. Er kan worden verwezen naar wat in dit verband hierboven werd uiteengezet. Tussen de door de verzoeker meest recent gepleegde feiten en de thans bestreden beslissing verstreken minder dan vier maanden, tijdspanne waarbinnen de verzoeker steeds van zijn vrijheid was beroofd. Waar de verzoeker stelt dat er geen actuele dreiging van hem uitgaat, beperkt hij zich tot een loutere bewering waarmee hij de motieven van de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Het formuleren van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 15 januari 2021, nr. 249.498).

De verzoeker brengt geen concrete specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval naar voren waarmee bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad van State met nummer 225.871 van 18 december 2013 waarin volgens de verzoeker wordt geoordeeld dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet afdoende gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd. De verzoeker laat evenwel na toe te lichten op welke manier de feiten van deze zaak gelijkaardig zijn aan die van het onderhavig dossier. In de bestreden beslissing in de thans voorliggende zaak werd wel degelijk rekening gehouden met de verklaringen van de verzoeker en de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval.

Daarnaast verwijst de verzoeker ook naar 's Raads arresten met nummers 118 075, 118 076 en 118 077 van 30 januari 2014 en naar 's Raads arrest met nummer 109 923 van 17 september 2013. Andermaal laat de verzoeker na toe te lichten op welke manier de feiten van deze zaak gelijkaardig zijn aan die van het onderhavig dossier. Daarenboven wordt erop gewezen dat deze arresten geen precedentwerking hebben zodat met de loutere verwijzing ernaar geen onwettigheid wordt aangetoond.

De verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing onvoldoende motiveert over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde. Hij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie en hij benadrukt dat het inreisverbod moet gebaseerd zijn op zijn persoonlijk gedrag en dat dit gedrag van die aard dient te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid en dat moet worden vastgesteld dat de verzoeker een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

De verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de veroordelingen die hij op 17 februari 2023 en 22 februari 2024 opliep zonder dat enige context aan deze veroordelingen wordt gegeven. De verzoeker betoogt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat hij actueel een gevaar voor de nationaliteit veiligheid vormt; er is geen enkele aanduiding in het gedrag van de verzoeker waaruit een actueel gevaar blijkt. De verzoeker werpt op dat de verweerder de feitelijke gegevens in dit dossier niet juist heeft beoordeeld en tot een onredelijk besluit is gekomen. De verzoeker is de overtuiging toegedaan dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat hij actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

■ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde ;
Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feiten waarvoor hij op 17.02.2023 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 15 maanden waarvan 10 maanden met uitstel van 5 jaar. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, bendevorming, feiten waarvoor hij op 22.02.2024 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van 20 maanden. Feiten van handel en bezit van verdovende middelen, getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

In tegenstelling tot wat de verzoeker lijkt voor te houden, wordt in de bestreden beslissing niet louter verwezen naar de veroordelingen die hij opliep. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde, nadat hij erop heeft gewezen dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving waarvoor hij op 17 februari 2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van vijftien maanden waarvan tien maanden met uitstel van vijf jaar en de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving waarvoor hij op 22 februari 2024 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een niet definitieve gevangenisstraf van vijftien maanden, benadrukt dat: *“Feiten van handel en bezit van verdovende middelen, getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. Drughandel op de openbare weg veroorzaakt maatschappelijke overlast en ligt aan de basis van randcriminaliteit. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

De verzoeker betwist niet dat hij uit was op gemakkelijk geldgewin en hij door feiten van handel en bezit van verdovende middelen de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt en dit getuigt van een normloze ingesteldheid. De gemachtigde wijst er ook op dat drughandel op de openbare weg maatschappelijke overlast veroorzaakt en aan de basis ligt van randcriminaliteit.

De verzoeker mag er ook niet aan voorbij gaan dat in de bestreden beslissing enerzijds wordt gemotiveerd dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de drugswetgeving waarvoor hij op 17 februari 2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen en anderzijds hij schuldig is aan inbreuken op drugswetgeving en bendevoering waarvoor hij op 22 februari 2024 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen. Aldus blijkt dat de verzoeker recidiveert, in die zin heeft de verzoeker geïllustreerd dat hij ook na zijn veroordeling van 17 februari 2023 de neiging vertoont om zijn crimineel gedrag in de toekomst verder te zetten, hetgeen ertoe heeft geleid dat hij op 22 februari 2024 opnieuw werd veroordeeld voor inbreuken op de drugswetgeving nadat hij op 11 november 2023 werd aangehouden.

In het aanhoudingsmandaat van 11 november 2023 wordt uitdrukkelijk gesteld dat *“(d)e feiten, waarvoor in hoofde van betrokkene ernstige aanwijzingen van schuld bestaan, getuigen van een normeloze ingesteldheid, die de volksgezondheid en de gezondheid van de individuele druggebruiker ernstig in het gedrang brengt louter met het oog op makkelijk geldgewin. De feiten voorzover bewezen hebben nefaste gevolgen voor druggebruikers en hun omgeving. Druggebruik veroorzaakt tevens randcriminaliteit en overlast voor de samenleving. Er bestaat in hoofde van in verdenking gestelde ernstig gevaar dat hij zal recidiveren gelet op het lucratief karakter van de feiten en het gegeven dat in verdenking gestelde niet beschikt over eigen inkomsten.”*

Daarnaast mag de verzoeker er niet aan voorbijgaan dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld een recent karakter hebben. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing dateert van 22 februari 2024 en de bestreden beslissing verwijst naar een veroordeling van 17 februari 2023 en naar een veroordeling van 22 februari 2024, dit is dezelfde dag als deze waarop de thans bestreden beslissing werd genomen. De bestreden beslissing kan moeilijk naar een nog meer recente veroordeling verwijzen dan een veroordeling die dateert van dezelfde dag als deze waarop de bestreden beslissing werd genomen. Uit het bevel tot aanhouding van 11 november 2023, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoeker op 10 november 2023 van zijn vrijheid werd beroofd voor inbreuken op de drugswetgeving. Sinds 10 november 2023 is de verzoeker van zijn vrijheid beroofd. Tussen de door de verzoeker meest recent gepleegde feiten en de thans bestreden beslissing verstreken minder dan vier maanden, tijdspanne waarbinnen de verzoeker steeds van zijn vrijheid was beroofd en aldus de vrijheid om zijn eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen was onderworpen.

De verzoeker beweert zijn gevangenisstraf te hebben ondergaan. Nog los van de vraag of de verzoeker zijn straf volledig heeft uitgezeten, betekent dit *an sich* nog niet dat de gemachtigde niet langer wettig zou kunnen oordelen dat de verzoeker een actueel gevaar voor de openbare orde vormt.

De verzoeker voert aan dat hij een ernstig schuldbesef heeft. De verzoeker betoogt dat hij reeds in de gevangenis heeft beseft dat hij het ernstig betreurt fysiek gescheiden te moeten leven van zijn partner en zijn zus en dat hij zich realiseert dat zijn handelen uit het verleden deze pijnlijke consequenties met zich mee hebben gebracht. De verzoeker merkt op dat hij de gevolgen van zijn veroordelingen draagt en hij hieruit dan ook ernstige lessen heeft getrokken en hij geen enkele neiging vertoont om zijn laakbaar gedrag van in het verleden in de toekomst verder te zetten.

Voor zover de verzoeker voorhoudt dat hij de ernst van de door hem gepleegde feiten inziet en dat hij een ernstig schuldbesef heeft, dient te worden vastgesteld dat dit loutere beweringen zijn die door geen enkel

(objectief) gegeven of stuk worden ondersteund. In zoverre de verzoeker in dit verband thans opmerkt dat hij zich heeft gerealiseerd dat zijn handelen uit het verleden pijnlijke consequenties met zich mee heeft gebracht, blijkt hij ook louter stil te staan bij de gevolgen die dit had voor zichzelf en zijn familie, zonder dat hij stilstaat bij de gevolgen die zijn handelen hadden voor zijn slachtoffers. Hiermee overtuigt de verzoeker geenszins dat er sprake is van een oprecht en werkelijk schuldbesef en -inzicht.

Met zijn uiteenzetting toont de verzoeker niet aan dat de verweerder op onzorgvuldige of ondeugdelijk gemotiveerde wijze heeft vastgesteld dat hij een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Met zijn betoog toont de verzoeker ook niet aan dat de verweerder op onredelijke wijze tot het besluit kwam om een inreisverbod van acht jaar op te leggen. De verzoeker verliest hierbij overigens uit het oog dat de termijn voor het inreisverbod niet enkel werd gestoeld op het ernstig gevaar voor de openbare orde dat van hemzelf uitgaat, maar ook op de vaststelling dat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

In zoverre de verzoeker meermaals kritiek uit op de beoordeling dat hij een actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid en waar hij besluit dat er dus *“geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt”*, merkt de Raad nog op dat deze kritiek grondslag mist nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk naar voren komt dat de gemachtigde een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde heeft vastgesteld en niet een actueel gevaar voor de nationale veiligheid.

3.3.6. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide

begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De verzoeker verwijst naar zijn banden met zijn zus en partner. De verzoeker meent dat de bescherming van de openbare orde niet superieur aan zijn familiale belangen kan worden geacht.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 09.01.2024, heeft de betrokkene verklaard een partner en een zus te hebben in België. Betrokkene heeft geen medische problemen maar wenst niet terug te keren naar Suriname omdat daar een zware economische crisis is. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Wat zijn partner betreft stellen we vast dat het administratief dossier van betrokkene te weinig informatie bevat over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene verklaart ook een zus te hebben in België, maar het EHRM beperkt het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van dit familielid. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht niet aannemelijk. Uit het administratief dossier en de redenen die hij aanhaalt waardoor hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, kan geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening hield met de verklaring van de verzoeker dat zijn zus in België verblijft en dat hij een partner heeft die de Belgische nationaliteit heeft. Zoals hierboven werd weergegeven, betwist de verzoeker niet dat hij niet afhankelijk is van zijn zus die in België verblijft en hij toont ook niet aan dat hij werkelijk een duurzame relatie heeft met een Belgische onderdane. De verzoeker toont niet concreet aan dat het thans bestreden inreisverbod van acht jaar niet proportioneel zou zijn in het licht van enig daadwerkelijk in België ontplooid gezins- of familieleven dat valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

De verzoeker betwist bovendien ook niet dat hij nooit werd gemachtigd tot een verblijf in België, zodat hij en zijn beweerde partner in elk geval wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van de verzoeker in België.

In casu betreft het dan ook een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014,

Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders.”*

De verzoeker brengt hier niets tegen in. Hij betwist niet dat zijn partner hem kan volgen naar Suriname of elders zodat zij daar hun gezinsleven verder kunnen zetten.

De verzoeker houdt thans wel voor dat de bescherming van de openbare orde niet superieur kan worden geacht aan zijn familiale belangen, maar hij gaat voorbij aan de concrete motieven uit de bestreden beslissing, met name dat een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn zus niet wordt aangetoond en ook een beschermenswaardig gezinsleven met verzoeker beweerde Belgische partner niet wordt aangetoond. Daar voegt de gemachtigde nog aan toe dat er geen hinderpalen voor het uitoefenen van een gezinsleven in het land van herkomst worden aangetoond en de verzoeker steeds geweten heeft dat zijn gezinsleven een precair karakter heeft gelet op zijn illegaal verblijf. De verzoeker brengt deze motieven niet aan het wankelen. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, kan in de bestreden beslissing niet worden gelezen dat de bescherming van de openbare orde superieur wordt geacht aan zijn familiale belangen; de verzoeker heeft zijn familiale belangen *an sich* onvoldoende aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in deze omstandigheden niet aangetoond.

3.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op ondeugdelijk gemotiveerde wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De verzoeker heeft evenmin aangetoond dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing om een inreisverbod van acht jaar op te leggen niet zorgvuldig heeft gehandeld. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

De verzoeker toont evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aan. De Raad merkt hieromtrent op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu*, gelet op hetgeen voorafgaat, niet het geval is. Het gegeven dat de verzoeker een andere beoordeling omtrent de proportionaliteit van de duurtijd van het thans opgelegde inreisverbod voorstaat, maakt nog niet dat de bestreden beslissing een miskening van het proportionaliteitsbeginsel inhoudt. Evenmin wordt een schending van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

3.4. De beide middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE